

[Qvist Hansen.]

rigsdagen har vedtaget, må det ikke være sådan, at når blot denne sagkundskab er tilstrækkelig energisk og bliver ved at klemme på, bliver det den, der får sin vilje. Jeg vover at påstå, at i dette tilfælde, med hensyn til det lovforslag, vi her har til anden behandling, kan sagkundskaben og embedsmændene hovere. Det er dem, der har fået deres vilje, og rigsdagen er tilsidesat.

Man har i årenes løb haft rig lejlighed til i de om sagen nedsatte udvalg at overveje, hvad der var rigtigt, og hvad der var forkert. Det, jeg vil understrege, er, at efter den alsidige drøftelse vedtog rigsdagen dengang, at sindssygehospitalerne skulle bygges, og at det skulle ligge i Brønderslev. Så sent som den 22. september 1949 rettede formændene for de forskellige psykiatriske foreninger og selskaber imidlertid en henvendelse til ministeren om endnu en gang at tage det af rigsdagen vedtagne forslag op til overvejelse. Det er sket, og jeg vil håbe, at der nu bliver ro om sagen, og ro på en sådan måde, at der nu sker noget indenfor dansk sindssygevesen.

Jeg er som medlem af kommissionen gået ind for, at det, der er skitseret og projekteret her på Sjælland, er nødvendigt og i høj grad påkrævet; det erkender jeg. Men det nordjyske sindssygehospital, der i sin tid var resultatet af en anden kommissions betænkning, er lige så nødvendigt og lige så påkrævet, og tiden er nu inde til, at man får løst de opgaver, som dansk sindssygeforsorg skal løse. Dog vil jeg have lov at sige, at hvis det skal være god coutume i den danske rigsdag, at når blot sagkundskaben og embedsmændene stritter tilstrækkeligt imod det af rigsdagen engang vedtagne, så er man villig til at ændre det og imødekomme deres ønsker, endog på trods af to vedtagelser — det, der her er sket —, er det ikke tilfredsstillende for mig og sikkert heller ikke tilfredsstillende for ret mange andre, og jeg vil da også forbeholde mig min stilling og undlade at stemme ved de afstemninger, der kommer.

Søren Andersen: Den række af ændringsforslag, vi tager stilling til i forbindelse med lovforslaget om sindssygehospitalerne i Glostrup m. m., er jo et forsøg på en samling af lov nr. 205 af 4. juni 1947 og nærværende lovforslag.

Planerne om det nordjyske sindssygevesen er imidlertid undergået en betydelig forandring, som jeg er alt andet end tilfreds med. At trangten til at skaffe mere tilfredsstillende rammer om vort sindssygevesen ikke er af ny dato, derom vidner kommissionsbetænkningen og loven om det nordjyske sindssygehospital, der også indeholder bestemmelser om udvidelser i Aarhus og Viborg. Ved at bese forholdene i Viborg, hvor mange syge mennesker er stuvet sammen i gamle, utidssvarende lokaler, og hvor personalet for en stor del er henvist til dårlige værelser og lejligheder, måtte man undre sig over, at der ikke forlængst er draget omsorg for at få påbegyndt hospitalsbyggeriet.

Den højtærede minister vil, ligesom sin forgænger, skyde sig ind under spørgsmålet om mangel på materialer. Ad den vej er det imidlertid ikke muligt at klare frisag. For mig at se har de nordjyske sindssygehospitaler være ude for direkte sabotage. Herom vidner også de gentagne forsøg på at få loven af 1947 omstødt. Højtærede minister, er der en magt, der griber ind i spørgsmålet om, om landets love skal gennemføres og overholdes, og eventuelt: hvilken magt er det i spørgsmålet om loven om det nordjyske sindssygehospital?

Jeg er fremdeles af den mening, at det både er forsvarligt og hensigtsmæssigt at placere et større samlet hospital i Brønderslev. Det har imidlertid ikke været mig muligt at overbevise den højtærede minister og ej heller udvalget om rigtigheden heraf. En fortsat strid ville udskyde nødvendige forbedringer og bl. a. skyde Brønderslevhospitalet ud i en uvis fremtid. Jeg mener også, at opførelsen af et sådant samlet hospital som i Brønderslev ville være blevet flere millioner kroner billigere, ligesom den kendsgerning, at den højtærede minister har nølet med opgavens løsning, har været meget dyr.

Da loven om det nordjyske sindssygehospital blev vedtaget i 1947, var det tanken, at et hospital med 600 senge var af en passende størrelse, så en enkelt overlæge kunne bestrebe opgaven. Når man nu påstår, at det er for meget, kan der dog henvises til, at det er meningen, at der fremdeles skal være 550 patienter i Viborg. Jeg mener derfor, at det er noget søgt, når man nu vil give det udseende af, at 300—400 senge er mere passende. Det er vel ikke for at have et påskud mere for deling af det nordjyske